

– Itt állunk meg? – kérdezte Rybicki tábornok, amikor letértünk az útról, a gabonamező közepén.

– Azt kérdezte, tudunk-e valahol bizalmasan beszélgetni – emlékeztettem. – Itt most kéthektárnyi gabonátábla választ el minket a legközelebbi emberi vagy obináltól. Nálunk a gyarmaton így megy a titoktartás.

– Miféle gabona ez itt? – tudakolta a tábornok, és egy szárat letépvé megpörgette az ujjai közt.

– Cirok – mondta a mellettem álló Jane. Babar Jane mellé telepedett, és a füle tövét vakargatta.

– Ismerősen hangzik – rémlett Rybickinek –, de nem hiszem, hogy valaha is láttam volna.

– Ezen a környéken bevett a természetünk – jegyeztem meg. – Igazi haszonnövény, meleg- és szárazságtűrő, és nyáron igencsak befűtenek errefelé. Az itteniek egy bhákri nevű kovásztalan kenyeret sütnék belőle, meg még sok minden mást.

– Bhákrit – ízlelgette a szót Rybicki, és a falu felé mutatott. – Akkor ezek az emberek jórészt indiaiak.

– Néhányan – mondtam. – A legtöbben itt születtek. A község immár hatvan éves. A Huckleberryn a gyarmatosítás dandárját mostanság a Clemens földrészén végzik. Nagyjából akkor nyitották meg a telepések előtt, amikor mi is jöttünk.

– Szóval nincs feszültség a félsziget-háború miatt? – kérdezte Rybicki. – Már csak azért is kérdem, mert maguk amerikaiak, ők meg indiaiak.

– Nem csinálnak gondot belőle. Itt is olyanok a bevándorlók, mint bárhol máshol. Elsősorban huckleberryinek tekintik magukat, és csak másodsorban indiainak. A következő generációban ez már nem is fog számítani. Jane különben sem amerikai. Ha be kéne sorolnom magunkat valahová, akkor az ő szemükben leginkább leszerelt katonák vagyunk. Amikor megérkeztünk, mindenki elkerekedett szemmel nézett ránk, de most már csak John és Jane vagyunk, akiknek az a helyes útszéli tanyájuk van.

Rybicki visszanézett a gabonamezőre.

– Meglep, hogy egyáltalán földművelésre adták a fejüket. Maguknak rendes állásuk van.

– A földművelés rendes állás – tiltakozott Jane. – A legtöbb szomszédunk ezt csinálja. Nekünk is jó, ha a példájukat követjük, mert így megértjük őket, és tudjuk, mit várnak tőlünk.

– Nem akartam megsérteni – szabadkozott Rybicki.

– Ugyan – szóltam közbe, visszacsempészve magam a társalgásba. A mező felé intettem. – Úgy tizenhat hektárunk van. Ez nem sok, és ettől nem vesszük el a többi gazda elől a megélhetésüket, de arra elég, hogy meggyőzzük őket, Újgoa gondjait mi is a vállainkra vesszük. Komolyan megdolgoztunk érte, hogy újgoaiak és huckleberryiek legyünk.

Rybicki tábornok bólintott egyet, és a keze ügyébe került cirokszárát nézte. Ahogy Zoë említette, zöld volt, jóképű és fiatal. Legalábbis a külseje, a GYV-testének köszönhetően. Amíg ebben él, végig huszonháromnak fog kinézni, még ha valójában már száz fölött jár is. Nálam fiatalabbnak nézett ki, noha tizenöt évvel idősebb, vagy még többel. De vegyük azt is figyelembe, hogy amikor leszereltem, a GYV-testemet lecseréltem egy új, eredeti DNS-em alapján legyártott, módosítatlan testre. Mostanság ránézésre lehettem vagy harminc. Nekem megfelelt.

A leszerelésem idején Rybicki volt a közvetlen felettem, de jóval régebről ismerjük egymást. Az első bevételnapján találkoztunk először, amikor ő még alezredes, én pedig közlegény voltam. A fiatalságomra hivatkozva lefiamozott. Akkor múltam el hetvenöt.

Ez a Gyarmati Véderő egyik nagy problémája: az a rengeteg testmódosítás, amit végeznek az emberen, teljesen összekuszálja az időérzékét. Én a kilencvenes éveimet taposom, míg Jane, aki a GYV Különleges Erők kötelékeiben, már felnőttként született, úgy tizenhat körül járt. Belesajdul az ember feje, ha rágondol.

– Épp ideje volna, hogy elárulja, miért jött, tábornok úr – mondta Jane. A természetesen született emberek közt leélt hét éve sem ölhetette ki a Különleges Erőknél beléivódott modort, amely megkívánja, hogy az udvariaskodást mellőzve mindig egyenesen a tárgyra térjen.

Rybicki fanyar mosolyra húzta a száját, és elhajította a cirokszárát.

– Rendben – fogott bele. – Tudja, Perry, miután leszerelt, engem előléptettek és áthelyeztek. Most már a Gyarmatügyi Minisztériumnak dolgozom. Ők létesítik és támogatják az új gyarmatokat.

– Attól maga még GYV – mondtam. – A zöld bőr elégé árukodó. Azt gondoltam volna, hogy a Gyarmati Szövetség a polgári és katonai ágait élesen elkülöníti.

– Én vagyok a kapcsolattartó – mondta Rybicki. – Nekem kell a kettő tevékenységét koordinálnom. Pont olyan szórakoztató, amilyenek hangzik.

– Részvétem.

– Köszönöm, őrnagy.

– Évek múltak el úgy, hogy senki sem szólított a rendfokozatomnak megfelelően.

– Nagyra értékelem. Azért vagyok itt, mert érdeklődni szeretnék, hogy volna-e kedve... kedvük nekem dolgozni?

– Mi volna a munka? – érdeklődött Jane.

Rybicki Jane felé fordította tekintetét.

– Egy új kolónia élére keresek vezetőt.

Jane rám pillantott. Egyből láttam, hogy nem tetszik neki az ötlet.

– Nem pont erre találták ki a Gyarmatügyi Minisztériu-

mot? – kérdeztem. – Ha valahol, ott aztán igazán kedvére válogathat azok közül, akiknek épp ez a dolguk.

– Ezúttal nem – mondta Rybicki. – Ez a kolónia más.

– Miben? – tudakolta Jane.

– A Gyarmati Szövetség a Földről szerzi a telepeseket – mondta Rybicki. – De az utóbbi néhány évben a gyarmatok, mármint a régóta fennálló gyarmatok, mint amilyen a Főnix, az Elízium vagy a Kiotó, elkezdtek nyomást gyakorolni a GYSZ-re, hogy az ő polgáraiknak is engedélyezzék új gyarmatok létrehozását. Az ottaniak korábban kísérleteztek a feketén gyarmatosítással, de hát tudjuk, azok általában hogy jártak.

Bólintottam. A fekete gyarmatok illegálisak és illetéktelenek. A GYSZ szemet hunyt a fekete telepések fölött: az érv úgy szólt, ha otthon maradnának, csak kevernék a bajt, ennyi erővel akár el is engedhetik őket. De egy illegális telepesekből álló gyarmat aztán végképp magára volt utalva: hacsak az egyik telepes nem egy állami fejese gyereke, a GYV a füle botját se mozdította a segélykérő hívásokra. A fekete gyarmatok túlélési arányai egyhangúan gyászos képet mutattak. A legtöbb hat hónapig se húzta. A többi gyarmatosító faj egykettőre kiirtotta őket. A világegyetem senkinek sem kegyelmez.

Rybicki észrevette a biccentésemet, és folytatta:

– A GYSZ szeretné, ha a gyarmatok elköthetnének magukban, és nem törődnének vele, de politikai kérdést gyártottak belőle, és a GYSZ nem söpörheti már a szőnyeg alá. Ezért a GYM azt javasolta, hogy az egyik bolygót nyissuk meg a másodgenerációs telepéseknek. Képzheti, mi lett belőle.

– A gyarmatok egymás szemét kikaparva küzdöttek a gyarmatosító szerepéért.

– Talált, süllyedt – igazolta sejtésemet Rybicki. – Így hát a GYM megpróbált salamoni döntést hozni, és azt mondta, mindegyik gyarmatosító-aspiráns egy előre meghatározott számú telepes-kontingenst delegálhat az újonnan létesítendő kolóniára. Úgyhogy most van egy, vagy kétezer-ötszáz emberre rúgó magkolóniánk, amihez tíz különböző gyarmat 250-250 emberrel járult hozzá. De senkink sincs, aki a vezetőjük lehetne. Egyik kolónia sem akarja, hogy egy másik gyarmat sarjai irányítsák őket.

– Nem csak tíz gyarmatból áll a birodalmunk. A fennmaradó kolóniákból is toborozhatna vezetőnek való embert.

– Elméletileg ez működhetne is – mondta Rybicki. – Azonban a valóságban úgy áll, hogy a többi gyarmat fúj erre a tízre, amiért az övéik nem kerülhetek be a gyarmatosítók közé. Megígértük nekik, ha beválik ez a módszer, akkor eljárszunk a gondolattal, hogy más világokat is megnyitunk előttük. De egyelőre nagy a kupleráj, és senki sem akar jó képet vágni hozzá.

– Melyik tökkelütött barom találta ki ezt az egészet? –

kérdezte Jane.

– Nos, a barom én volnék – mondta Rybicki.

– Szép húzás – mondta Jane. Még jó, hogy már leszerelt, futott át az agyamon.

– Köszönöm, Sagan csendbiztos – mondta Rybicki tábornok. – Értékelem az őszinteségét. Láthatóan voltak olyan részei a tervnek, amelyekre nem számítottam. De épp ezért vagyok itt.

– Már azon túl, hogy fogalmunk sincs, sem Jane-nek, sem nekem, miképp is kéne egy magkolóniát eligazgatni, a maga kis terve ott hibádzik, hogy mi is telepesek vagyunk – jelentettem ki. – Nyolc éve lakunk itt.

– De hisz maguk mondták: leszerelt katonák – emlékeztette őket Rybicki. – A leszerelt katonák külön kategóriát képeznek. Maguk nem is huckleberryiek. Ön földi, a felesége meg eredetileg Különleges, ami azt jelenti, hogy sehonnai. Kérem, ne vegye sértésnek! – mondta Jane-nek.

– Ettől még ugyanolyan tapasztalatlanok maradunk a magkolónia-vezetés terén – mondtam. – Amikor réges-rég a gyarmatokat jártam a PR-körúton, meglátogattam egy ortoni magkolóniát. Azok az emberek egy szusszanásnyit se pihentek. Egyszerűen nem lehet beledobni a mélyvízbe az embereket megfelelő kiképzés nélkül.

– Önök ki vannak erre képezve – állította Rybicki. – Mindketten tisztak voltak a seregben. Az ég szerelmére, Perry, az őrnagy rendfokozatig vitte! Háromezer katona szolgált maga alatt az alakulatában. Ez több, mint egy magkolónia lélekszáma.

– A gyarmat az nem egy katonai alakulat – ellenkeztem.

– Nem, valóban – helyeselt Rybicki. – De ugyanazokat a készségeket igényli. És amióta leszerelték, mindketten a gyarmati közigazgatásban dolgoztak. Ön békebíró, nagyon is jól tudja, hogy működnek a gyarmati kormányzat szervei, és hogyan intézik az ügyeket. A felesége csendbiztos, vigyáz az itteni rendre. Kettejüknek másra igazából nincs is szükségük. Nem sorsolással húztam ki a nevüket, őrnagy. Ezekért gondoltam magukra. Így is már nyolcvanöt százalékos készültségben vannak, és a maradékot hozzátesszük, még mielőtt a telepések elindulnának a Roanoke-ra. Ezt a nevet választottuk a kolóniának – tette hozzá.

– Megvan nekünk itt a magunk élete – mondta Jane. – Dolgozunk és felelősséggel tartozunk másokért, itt van a lányunk, aki szintén kialakította magának az életét. És most csak úgy megkér minket, hogy vágjuk el a szálakat, amik idekötnek, és oldjuk meg a maguk kis politikai valóságát.

– Hát, elnézést kérek a „csak úgy”-ért – mondta Rybicki. – Rendes körülmények között a kérést gyarmati diplomáciai futárszolgálattal küldtük volna meg önöknek,

az összes szükséges dokumentummal egyetemben. De úgy esett, hogy teljesen más okból a Huckleberryre szólított a kötelesség, és azt gondoltam, két legyet üthetek egy csapásra. Őszintén szólva, nem hittem volna, hogy az ötletemet egy ciroktábla kellős közepén fogom megosztani magukkal.

– Jól van – fogadta el Jane.

– És ha már a „kis politikai válságnál” járunk, akkor tévednek – mondta Rybicki. – Ez egy közepes méretű politikai válság, ami jó úton halad afelé, hogy naggyá nője ki magát. Ez már nem pusztán egy átlagos emberi gyarmat. A helyi bolygóköormányzóságok és a sajtó ténykedésének köszönhetően kikiáltották a Föld elhagyása óta elindított legnagyobb szabású gyarmatosítási kísérletnek. Nem az, higgyék el nekem, de tény, ami tény, az események ezen szakaszában ez már nem számít. A kolónia kezd kicsúszni a kezünk közül, mert tengernyi embernek fűződik hozzá érdeke. Itt az ideje visszaszerezni a gyeplőt.

– Magyarul az egész a politikáról szól – jelentettem ki.

– Nem – mondta Rybicki. – Ön félreért engem. A GYM nem azért kéri, hogy szerezzék vissza a gyeplőt, mert államcsínyről tartanak, hanem mert ez egy emberi gyarmat. Mindketten tudják, milyen az élet odakint. A gyarmatok, vagyis a gyarmatosítók élete és halála attól függ, mennyire készítjük fel, és milyen lelkiismeretesen védelmezzük őket. A GYM-nek az a feladata, hogy a gyarmatosítás megkezdése előtt, amennyire csak lehet, felkészítse a telepeseket. A GYV-é pedig az, hogy támogassa őket, amíg meg nem vetik a lábukat. Ha a mérleg bármelyik serpenyője felbillen, a kolóniának lóttek.

– Ebben a pillanatban a minisztérium serpenyőjében nincsen súly, mert nem neveztük ki a gyarmat vezetőségét, és rajtunk kívül mindenki azon ügyködik, hogy senki se tölthesse be a kialakult űrt. Fogy a rendbetételre szánt időnk. A Roanoke így is, úgy is elindul. A kérdés az, hogy meg tudunk-e kapaszkodni? Ha nem sikerül, és a Roanoke odavész, akkor aztán lesz nemulass. Szóval jobb, ha helyből jól csináljuk.

– Ha ez ennyire kényes politikai ügy, nem értem, mit segítené, ha minket is belekevernek – mondtam. – Nincsen rá garancia, hogy bárki is örömmel fogadna kettőnket.

– Amint már mondtam, nem sorsolással húztam ki a nevüket – dörgölte az orrunk alá Rybicki. – Bent a minisztériumban listát vezetünk arról, ki jöhet számításba nálunk is, meg a GYSZ-nél is. Azt gondoltuk, ha a GYSZ-szel közösen választunk valakit, akkor a gyarmati kormányzattal sem esne nehezünkre elfogadtatni a jelöltet. Maguk rajta voltak a listán.

– Pontosan hol? – kérdezte Jane.

– Valahol középtájt – árulta el Rybicki. – Elnézést, a többi jelölt nem nyerte meg a tetszésünket.

– Nos, már az is nagy dicsőség, hogy egyáltalán felmerült a nevem – ajánlottam.

Rybicki elvigyorodott.

– Sosem bírtam a fanyar humorát, Perry – mondta. – Megértem én, hogy sok mindent kell felfogniuk egyszerre. Nem várom, hogy rögvest válaszoljanak. Az összes dokumentum nálam van – és azzal megkocogtatta a halántékát, jelezve, hogy a szükséges információkat az AgyGépén tárolta –, szóval, ha van kommunikátoruk, elküldhetem maguknak, és a szabadidejükben kedvükre lapozgathatják, amennyiben az nem nyúlik túl egy szabvány héten.

– Arra kér minket, hogy hagyjuk itt mindenünket – vette magához a szót Jane újból.

– Így van – mondta Rybicki. – Ezt kérem. És a kötelességtudatukra is szeretnék apellálni, hiszen tudom, nem szenvednek hiányt benne. A Gyarmati Szövetségnek szüksége van az ilyen értelmes, rátermett és tapasztalattal rendelkező emberekre, ha be akarjuk indítani a kolóniát. Maguk megfelelnek. És amit önöktől kérek, annak nagyobb jelentősége van, mint amit itt csinálnak. Az itteni munkájukat mások is át tudják vállalni. Elmennek, jönnek önök helyett mások, így megy ez. Talán nem lesznek olyan nagyszerűek, de el fognak muzsikálni. A másik gyarmatra szánt munkakörüket akárki nem bírná betölteni.

– Azt mondta, a listája közepén állunk – tértem vissza rá.

– Rövid a lista – osztotta meg velem Rybicki. – És maguk után mély szakadék tátong. – Következő szavait Jane-hez intézte. – Nézze, Sagan, belátom, hogy én most rátukmálom ezt a küldetést önökre. Hallgassa meg az ajánlatomat! Ez egy magkolónia lesz, ami azt jelenti, hogy az első hullámban érkező telepések a megérkeztük után két-három évig azon fognak munkálkodni, hogy előkészítsék a terepet a következő hullámnak. Amikor a második hullám földet ér, az előkészületeket már megtették, úgyhogy, ha akarják, maguk három visszateérhetnek ide. A GYM elintézheti önöknek, hogy a házuk és az állásuk ne kerüljön veszélybe. A fene vigye el, még arról is gondoskodhatunk, hogy valaki learassa a termésüket.

– Maga csak ne kezeljen engem így le, tábornok! – háborgott Jane.

– Eszembe se jutott – mentegetőzött Rybicki. – Az ajánlatom érvényes, Sagan. A mostani élete, beleértve minden apróságot, itt fog várni magára. Jottányit se fog veszíteni belőle. De nekem most szükségem van magukra. A GYM önöknek is előnyös ajánlatot tesz: visszakapják az eddigi életvitelüket, miután gondoskodtak arról, hogy Roanoke gyarmata megmaradjon. Gondolják végig! Csak ne húzzák soká a döntésüket.